

פטור שור

דנמרק

חי פעם בדנמרק זוג איכרים שלא היו להם ילדים. אמנם עבדו קשה אך היו אנשים אמידים למדי. המשק שלהם היה מפותח יפה והם רק דאגו למי יורישו אותו כאשר ימותו.

קרה ששנה אחת פרה שלהם המליטה עגל יפה, שקראו לו פטר. היה זה יצור יפהפה וגם חכם מאוד והבין הכל מה שאמרו לו. הוא היה כה עדין ובעל מזג טוב שהזקנים שיחקו בו והתייחסו אליו כמעט כאילו הוא ילד שלהם.

יום אחד אמר האיכר לאישתו "אילו דיאקון הכנסייה שלנו יכול היה ללמד את פטר לדבר, היינו יכולים אולי לאמץ אותו כילד שלנו ולהוריש לו את כל רכושנו."

"אינני בטוחה" אמרה האישה "אבל דיאקון הכנסייה שלנו הוא מלומד מאוד ויודע הרבה יותר

מסתם תפילות. אני נוטה להאמין שיוכל ללמד את פטר לדבר, כי לפטר ראש פתוח ויוכל ללמוד. בכל אופן לך ושאל אותו."

הלך האיכר אל הדיאקון

ושאל האם יוכל ללמד את העגל שלהם לדבר, כי הם רוצים לעשות ממנו יורש שלהם.

הדיאקון לא היה טיפש. הוא הביט סביב האם לא שומע איש ואמר "כן, ודאי אוכל לעשות זאת. אבל אסור לכם לדבר על כך. זה צריך לעשות בסוד, וחס ושלום אם הדבר ייודע לכומר, כי אז יהיו לי צרות. זה גם יעלה לכם קצת כסף, כי צריך לקנות ספרים מיוחדים."

לכך הם לא דאגו. יעלה כמה שיעלה. יתנו לו מאה דולר כדי שיקנה ספרים. האיכר גם הבטיח לא לספר לאיש ולהביא את העגל בערב.

האיכר נתן לדיאקון מאה דולר ובערב הביא את העגל והדיאקון הבטיח לעשות את הכל שביכולתו. כעבור שבוע חזר האיכר לשמוע על העגל ולראות איך זה מתקדם. אבל הדיאקון אמר שאסור לו

לראות את פטר, כי אז הוא יתחיל להתגעגע אליו וישכח את הכל שלמד. "הוא מתקדם טוב מאוד" אמר "אבל צריך עוד מאה דולר בשביל ספרים." האיכר נתן לו את הכסף וחזר הביתה עם תקוות גדולות בלב.

כעבור שבוע חזר שוב ושאל איך מתקדם העגל. "הוא לומד מצוין" אמר הדיאקון. "הוא יודע כבר לומר משהו?" שאל האיש. "כן, וודאי" אמר הדיאקון "הוא יודע לומר 'מווו'." "אתה חושב שהוא ילמד טוב?" שאל האיכר. "כן" ענה הדיאקון "אבל אזדקק לעוד מאה דולר לספרים. הוא כבר לא יכול ללמוד מהקודמים." "אם צריך, אז צריך" אמר האיכר ונתן לו מאה דולר וגם חבית בירה בשביל פטר. הדיאקון שתה את הבירה בעצמו ואת פטר השקה בחלב, כי נראה לו כך הגיוני יותר.

עברו כמה שבועות והאיכר לא הלך לדיאקון, כי חשש שביקור נוסף יעלה לו עוד כסף וההוראה נראתה לו כבר קצת יקרה מדי. בינתיים הדיאקון

החליט שהעגל כבר מפוטם מספיק ושחט אותו. אחרי ששם את כל הבשר במקום בטוח לבש בגדים שחורים והלך לביתו של האיכר. כשרק הגיע לשם שאל "בוקר טוב. האם פטר הגיע כבר?"

"לא, לא הגיע" ענה האיכר "האם הוא ברח?" "אני מקווה שהוא לא יתנהג כך, אחרי כל המאמץ שהשקעתי בו" אמר הדיאקון "לפחות מאה דולר מכספי שלי השקעתי בספרים חדשים בשבילו. הוא ידע כבר לומר הכל מה שרק רצה והיום אמר שהוא מתגעגע להוריו ורוצה לראות אותם. אני הסכמת, אבל ליתר בטחון רציתי ללכת אתו, כדי שלא יתעה בדרך. אלא שכאשר יצאנו מהבית נזכרתי במקל שלי שהשארתי ליד הדלת וחזרתי לקחת אותו. כשיצאתי שוב פטר כבר לא היה ליד ביתי. אם הוא לא הגיע הנה, אינני יודע איפה הוא."

האיכר ואישתו התחילו לבכות מרות שפטר ברח, אחרי שהם השקיעו כסף כה רב בלימודים שלו.

והכי גרוע שלא היה להם עכשיו יורש.
הדיאקון ניסה לנחם אותם ואמר שגם הוא מודאג מאוד מהתנהגותו של פטר תלמידו. אולי הוא עדיין בסביבה. הוא יפרסם עליו ביום ראשון בכנסייה ואולי מישהו ימצא אותו. הוא נפרד מהאיכרים וחזר הביתה כדי לאכול ארוחה עם בשר עגל.
עבר זמן ויום אחד הדיאקון קרא בעיתון על סוחר חדש שהשתכן בעיר הקרובה וששמו היה פטר שור. הוא שם את העיתון בכיסו והלך לזוג האיכרים שאבדו את היורש שלהם. הוא קרא להם את הידיעה והוסיף "האם יתכן שזה העגל שלכם שנקרה עכשיו פטר שור?"
"כן, בוודאי" אמר האיכר "לא יכול להיות אחרת".
ואז אמרה האישה "לך בעלי, ראה האם זה באמת הוא, כי אני כמעט בטוחה בכך. קח אתך גם קצת כסף, כי אם הוא נעשה סוחר, בוודאי זקוק לכסף".
למחרת לקח האיכר ארנק כסף על גבו, כריך בכיסו ומקטרת בפיו ויצא לעיר בה חי הסוחר. העיר הייתה די רחוקה והוא הלך ימים אחדים עד

שהגיע עליה. הוא בא לשם מוקדם בבוקר, מצא את האכסניה הנכונה ושאל האם הסוחר בבית. "כן, הוא בבית" אמו לו "אבל עוד לו קם מהמיטה." "אין דבר" ענה האיש "אני אבא שלו. רק תראו לי איפה החדר שלו."
הראו לו את החדר וכשרק נכנס לשם הכיר אותו מיד. היה לו אותו מצח רחב, אותו צוואר עבה, ואותן שערות אדומות, אך מבחינות אחרות נראה כמו בן-אדם. האיכר חיבק אותו ואמר "הו, פטר, לאיזו דאגה גרמת לי ולאמך, שכך ברכת אחרי שסיימת את לימודיך. קום עכשיו כדי שאוכל לראות אותך כמו שצריך, ונוכל לשוחח."
הסוחר חשב שאיזה מטורף מתנפל עליו והחליט שהטוב ביותר הוא לא להתנגד. "טוב" אמר "אני כבר קם". הוא קם מהמיטה והתחיל להתלבש.
"אה" אמר האיכר "עכשיו אני רואה כמה חכם הדיאקון שלנו. הוא חינך אותך טוב כי אתה נראה כמו אדם ממש. אילו לא ידעתי, לא הייתי מאמין שקיבלתי אותך מהפרה האדומה. תבוא איתי

עכשיו הביתה?"

"לא" ענה הסוחר "אין לי זמן עכשיו, יש לי פגישת עסקים."

"אתה יודע" אמר האיכר "תוכל לקבל את המשק מיד. אנו זקנים נצא לגמלאות. אבל אם אתה מעדיף להישאר סוחר, תוכל לעשות זאת כמובן. האם דרוש לך דבר מה?"

"בוודאי" ענה הסוחר "אני זקוק לכסף. כל סוחר תמיד זקוק לכך."

"בזה אני מאמין" אמר האיכר "כי לא היה לך במה להתחיל. הבאתי קצת אתי לשם כך" ובמילים אלה רוקן את הארנק לשולחן שהתכסה כולו בדולרים. הסוחר הנדהם החליט להתייחס אליו ברצינות והזמין אותו להישאר אצלו כמה ימים, כדי שיהיה להם זמן לשוחח.

"טוב" אמר האיכר "אבל אתה צריך לקרוא לי 'אבא'."

"אבל אבא ואמא שלי כבר לא בחיים" אמר פטר שור.

"זה אני יודע" אמר האיכר "אבא אמיתי שלך נמכר ביריד האחרון בהמבורג, ואמא אמיתית שלך מתה בזמן המלטה באביב. אבל אני ואישתי אמצנו אותך כבן שלנו ואתה היורש היחיד שלנו. לכן אתה צריך לקרוא לי 'אבא'."

פטר שור היה מוכן לכך במיוחד שסוכם כי הכסף יישאר אצלו.

האיכר כתב את צוואתו ובה הוריש לפטר שור את כל רכושו ואז חזר הביתה וסיפר את הכל לאישתו. היא שמחה מאוד כששמעה שאמנם הסוחר הוא העגל פטר שלהם. "אתה חייב ללכת מיד לדיאקון ולתת לו את מאה הדולרים שהוציא מכיסו על הספרים לבננו. הוא הרוויח אותם ביושר וגם גרם לנו אושר רב בכך שנתן לנו בן ויורש."

האיכר הודה לדיאקון, ונתן לו מתאיים דולר. אחר כך מכר את המשק שלו ועבר עם אשתו לעיר שבה חי הבן והיורש האהוב שלהם. הם מסרו לו את כל הנכסים שלהם וחיו אתו עד סוף ימיהם.